

ປະເທດລາວ: ບັນຊີທີ່ 2 ຖືກເຝົ້າລະວັງ

ປະເທດລາວເປັນປະເທດຕົ້ນທາງ ແລະ ໃນອີກລະດັບໜຶ່ງ ກໍເປັນທັງປະເທດທາງຜ່ານ ແລະ ປະເທດປາຍທາງ ທີ່ແມ່ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ຊາຍ ຕົກເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າປະເວນີ ແລະ ການຂຸດຮີດແຮງງານ. ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດຄົນລາວ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຄົນທີ່ເດີນທາງໄປຊອກວຽກເຮັດຢູ່ຕ່າງປະເທດ—ບາງຄັ້ງດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງນາຍໜ້າ ທີ່ເກັບຄ່າຈ້າງສູງ—ເຊິ່ງພວກເຂົາຕ້ອງປະເຊີນກັບການຖືກຂຸດຮີດແຮງງານ ແລະ ສະແຫວງຜົນປະໂຫຍດທາງເພດ ພາຍຫຼັງທີ່ເດີນທາງມາຮອດປະເທດປາຍທາງ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຢູ່ ປະເທດໄທ. ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຫຼາຍຄົນ ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງ ເຊິ່ງຕາມການລາຍງານ ບາງຄົນອາຍຸພຽງ 11 ປີ ທີ່ຕົກເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍການຄ້າປະເວນີ ແລະ ການຖືກຂຸດຮີດແຮງງານ ເຮັດວຽກເປັນແມ່ບ້ານ, ໃນໂຮງງານ ແລະ ອຸດສາຫະກຳກະສິກຳ. ຜູ້ຊາຍ ແລະ ເດັກຊາຍ ເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຖືກຂຸດຮີດແຮງງານ ຢູ່ປະເທດໄທ ໃນອຸດສາຫະກຳປະມົງ, ການກໍ່ສ້າງ ແລະ ກະສິກຳ. ຄົນລາວທີ່ຕົກເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຖືກຂຸດຮີດແຮງງານໃນອຸດສາຫະກຳການປະມົງຂອງໄທ ໄດ້ຮັບການລະບຸຕົວໃນໜ້ານໍ້າປະເທດອິນໂດເນເຊຍ. ບົດລາຍງານຂອງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ລາຍງານວ່າມີບຸກຄົນທີ່ສະໜອງການບໍລິການຂົນສົ່ງ ຢູ່ໃກ້ຊາຍແດນໄທ ທີ່ເປັນຜູ້ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ຜູ້ອົບພະຍົບທາງດ້ານເສດຖະກິດດັ່ງກ່າວ ເຂົ້າສູ່ຂະບວນການຂຸດຮີດແຮງງານ ແລະ ການຄ້າປະເວນີ ຢູ່ປະເທດໄທ. ລັດຖະບານລາວ ລາຍງານວ່າ ນັກຄ້າມະນຸດຂ້າມຊາດ ມີການຮ່ວມມືກັບນາຍໜ້າຄົນລາວເພີ່ມຂຶ້ນ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອການຄ້າມະນຸດ. ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດຫຼາຍຄົນອາດນອນຢູ່ໃນຈຳນວນຜູ້ອົບພະຍົບຫຼາຍກວ່າ 17,000 ຄົນ ຖືກສົ່ງກັບປະເທດ ຫຼື “ພັກດັນໃຫ້ກັບຄືນ” ໃນແຕ່ລະປີ ຈາກປະເທດໄທ ໂດຍບໍ່ມີແຈ້ງການຢ່າງເປັນທາງການ ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍຖືກສົ່ງກັບດ້ວຍເຮືອຂ້າມແມ່ນໍ້າຂອງ. ບັນດາຜູ້ຂັບຂີ່ຍານພາຫະນະ ບາງຄັ້ງລັດເອົາຜູ້ອົບພະຍົບເຫຼົ່ານີ້ ເວລາທີ່ພວກເຂົາກັບຄືນມາຮອດລາວ ແລ້ວໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອພາກັນເຂົ້າໄປສູ່ຂະບວນການຄ້າມະນຸດອີກຄັ້ງ. ແມ່ຍິງ ແລະ

ເດັກຍິງຈຳນວນໜຶ່ງ ເຊິ່ງອາດເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ທີ່ຖືກຂາຍເພື່ອໄປເປັນເຈົ້າສາວ ຢູ່ປະເທດຈີນ ແລະ ປະເທດເກົາຫຼີໃຕ້ ແລະ ຕໍ່ມາຕົກເປັນເຫຍື່ອການຄ້າປະເວນີ. ແມ່ຍິງລາວໄດ້ຕົກເປັນເຫຍື່ອການຄ້າປະເວນີ ຢູ່ປະເທດມາເລເຊຍ ແລະ ອາດລວມທັງປະເທດອິນໂດເນເຊຍ. ຄົນລາວຈຳນວນນ້ອຍໜຶ່ງໄດ້ ຕົກເປັນເຫຍື່ອການຄ້າມະນຸດຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນຈຳນວນໜຶ່ງ ອາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ການຄ້າມະນຸດດ້ວຍການຮັບເງິນ ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການກວດຄົນເຂົ້າເມືອງ ຫຼື ຂົນສົ່ງ ແມ່ຍິງໄປປະເທດໄທ.

ຕາມການລາຍງານ, ລາວ ແມ່ນປະເທດທາງຜ່ານ ສຳລັບແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງຫວຽດນາມ ແລະ ຈີນ ບາງຈຳນວນ ທີ່ຕົກເປັນເຫຍື່ອການຄ້າປະເວນີ ແລະ ການຖືກຂູດຮີດແຮງງານ ຢູ່ບັນດາປະເທດເພື່ອນ ບ້ານ ໂດຍສະເພາະ ປະເທດໄທ. ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທ້ອງຖິ່ນລາຍງານວ່າ ຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງ ຫວຽດນາມຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ເຮັດວຽກ (ສ່ວນຫຼາຍຜິດກົດໝາຍ) ຢູ່ ຫຼື ໃກ້ພື້ນທີ່ຕັດໄມ້ ແລະ ກໍ່ສ້າງ ຕາມ ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດ ອາດເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຂອງການຄ້າມະນຸດ. ຍັງມີລາຍງານທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ກ່ຽວກັບ ຊາວມຽນມາເຮັດວຽກໃຊ້ແຮງງານ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມການຄ້າປະເວນີ ໃກ້ກັບເຂດຊາຍແດນ “ສາມຫຼ່ຽມ ທອງຄຳ” ຕິດກັບປະເທດມຽນມາ ແລະ ປະເທດໄທ.

ມີຂໍ້ມູນໜ້ອຍກ່ຽວກັບຂອບເຂດການຄ້າມະນຸດໃນ ສປປ ລາວ. ມີແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງຫວຽດນາມ ແລະ ຈີນຈຳນວນໜຶ່ງ ລວມທັງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງລາວ ຕົກເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດໃນປະເທດ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຢູ່ເມືອງໃຫຍ່ ຫຼື ເຂດໃກ້ຊາຍແດນ, ກາຊິໂນ ຫຼື ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ຕາມການລາຍ ງານ ແມ່ນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຊາວອາຊີ ແລະ ແຮງງານຂ້າມຊາດ. ຜູ້ ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍຄົນລາວບາງຈຳນວນ ຕົກເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍການຖືກຂູດຮີດແຮງງານໃນຂະແໜງກະ ສິກຳໃນປະເທດລາວ. ມີລາຍງານວ່າ ມີນັກທ່ອງທ່ຽວປະເວນີເດັກນ້ອຍ ຈາກ ປະເທດອັງກິດ, ອົດສະຕາ

ລີ ແລະ ສະຫະລັດອາເມລິກາເດີນທາງມາປະເທດລາວ ເພື່ອສະແຫວງຫາປະໂຫຍດຈາກເຫຍື່ອການຄ້າ
ປະເວນີເດັກນ້ອຍ.

ລັດຖະບານລາວ ບໍ່ທັນປະຕິບັດສອດຄ່ອງກັບ ບັນດາມາດຕະຖານຕໍ່າສຸດ ສໍາລັບການລົບລ້າງການຄ້າ
ມະນຸດ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລັດຖະບານລາວ ກໍໄດ້ມີຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍສົມຄວນໃນການເຮັດວຽກ
ດັ່ງກ່າວ. ລັດຖະບານລາວ ໄດ້ສືບຕໍ່ດໍາເນີນຄະດີການກະທໍາຜິດການຄ້າມະນຸດ ແລະ ເອົາຜິດຜູ້ຄ້າມະນຸດ
ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອໄລຍະສັ້ນ ແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດຈໍານວນໜຶ່ງ ທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້
ອາໄສການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຜູ້ໃຫ້ທຶນຕ່າງປະເທດ. ເຖິງຈະມີມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍລວມ ລັດຖະບານ
ລາວ ບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມພະຍາມໃນວຽກງານການຕ້ານການຄ້າມະນຸດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ເມື່ອສົມທຽບກັບໄລຍະ
ການລາຍງານຄັ້ງຜ່ານມາ; ດັ່ງນັ້ນ, ປະເທດລາວ ຈຶ່ງຖືກຈັດເຂົ້າໃນ ບັນຊີທີ່ 2 ປະເທດຖືກເຜົາລະວັງ.
ລັດຖະບານລາວ ບໍ່ໄດ້ສະໜອງລາຍລະອຽດຄະດີ ຢ່າງພຽງພໍ ເພື່ອສາມາດຍັງຢືນວ່າ ຄະດີທີ່ໄດ້ລາຍ
ງານທັງໝົດ ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄ້າມະນຸດ. ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່, ລັດຖະບານລາວ ອີງໃສ່ບັນດາອົງ
ການຈັດຕັ້ງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສາກົນ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ຢູ່ ລາວ.
ລັດຖະບານລາວ ບໍ່ມີຄວາມຄືບໜ້າໃນວຽກງານການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດ, ເພີ່ມຄຸນ
ນະພາບການບໍລິການໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຫຼື ເພີ່ມການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການ ໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ເປັນຜູ້
ຊາຍ.

ຄໍາແນະນໍາສໍາລັບ ປະເທດລາວ:

- ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂັ້ນຕອນການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ຝຶກອົບຮົມບັນດາ
ຕໍາຫຼວດ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊາຍແດນ ໃຫ້ສາມາດລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດຢ່າງ

ເປັນລະບົບ ແລ້ວສາມາດແນະນຳການດູແລໃຫ້ພວກເຂົາ ໂດຍສະເພາະ ແຮງງານທີ່ “ຖືກສົ່ງກັບຄືນ” ຈາກປະເທດໄທ ແລະ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍພາຍໃນປະເທດ;

- ເພີ່ມຄວາມພະຍາຍາມແກ້ໄຂການຄ້າມະນຸດພາຍໃນປະເທດ ລວມທັງ ເດັກນ້ອຍທີ່ເປັນເຫຍື່ອການຄ້າປະເວນີ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເປັນເຫຍື່ອການຖືກຂູດຮີດແຮງງານ ໃນຂະແໜງການຄ້າກະສິກຳ ໂດຍການລະບຸຕົວ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນລາວທີ່ເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດ ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ດຳເນີນຄະດີກັບ ຜູ້ຄ້າມະນຸດ;
- ສ້າງນິຕິກຳວ່າດ້ວຍການຕ້ານການຄ້າມະນຸດໃຫ້ສຳເລັດ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບລະບຽບກົດໝາຍສາກົນ ແລະ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງວິຊາການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕະຫຼອດໄລຍະຂອງຂັ້ນຕອນການຮ່າງ;
- ຍົກລະດັບຄວາມໂປ່ງໃສ ໂດຍການເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ລວມທັງ ລາຍລະອຽດຄະດີ ແລະ ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ;
- ສ້າງສິ່ງຈູງໃຈຊຸກຍູ້ໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການທາງກົດໝາຍ ລວມທັງ ການໄດ້ຮັບຊົດເຊີຍຄ່າເສຍຫາຍ ທີ່ສານຕັດສິນມອບໃຫ້;
- ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຕ້ອງການການທ່ອງທ່ຽວປະເວນີ ໂດຍສືບຕໍ່ການປູກຈິດສຳນຶກ ໃນຂົງເຂດເປົ້າໝາຍ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ໂທດອາຍາ;
- ເພີ່ມຈຳນວນຊັບພະຍາກອນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ລວມທັງ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍ ໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ ສາມາດປັບຕົວກັບຄືນເຂົ້າຊຸມຊົນຂອງຕົນ ໂດຍການຮ່ວມມືກັບອົງການຈັດຕັ້ງທັງພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ;
- ເພີ່ມງົບປະມານລັດຖະບານ ເຂົ້າໃນການສະໜອງການບໍລິການ ໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ແລະ ການໂຄສະນາປູກຈິດສຳນຶກ ເພື່ອແຈ້ງເຕືອນໄພອັນຕະລາຍຂອງການຄ້າມະນຸດ; ແລະ

- ສອບສວນ ແລະ ດຳເນີນຄະດີ ພະນັກງານລັດ ທີ່ຕ້ອງສົງໄສວ່າມີສ່ວນຮ່ວມກັບຄະດີການຄ້າ
ມະນຸດ.

ການດຳເນີນຄະດີ

ລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍຕ້ານ ແລະ ສະກັດກັ້ນການຄ້າມະນຸດ ໃນລະດັບ
ປານກາງ. ອີງຕາມມາດຕາ 134 ກົດໝາຍອາຍາສະບັບປັບປຸງປີ 2006, ກົດໝາຍລາວທ້າມການຄ້າ
ມະນຸດທຸກຮູບແບບ ແລະ ກຳນົດມາດຕະການລົງໂທດ ຕັ້ງແຕ່ຈຳຄູກ 5 ປີ ເຖິງ ຈຳຄູກຕະຫຼອດຊີວິດ,
ປັບໄໝຕັ້ງແຕ່ 10 ເຖິງ 100 ລ້ານກີບ (\$1,250 ຮອດ \$12,500) ແລະ ຍຶດຊັບສິນ; ມາດຕະການ
ລົງໂທດເຫຼົ່ານີ້ ມີຄວາມເຄັ່ງຄັດພຽງພໍ ແລະ ແທດເໝາະ ເມື່ອທຽບກັບຄະດີອາຍາຮ້າຍແຮງອື່ນໆ ເຊັ່ນ
ການຂົ່ມຂືນ. ລັດຖະບານລາວ ສືບຕໍ່ຮ່າງກອບວຽກນິຕິກຳສະເພາະກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ແລະ ໃນຊ່ວງ
ໄລຍະການລາຍງານນີ້, ເຫັນວ່າການຈັດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືລະຫວ່າງລັດຖະບານ ແລະ ບັນດາອົງ
ການຈັດຕັ້ງສາກົນ ທີ່ສາມາດສະໜອງວິຊາການດ້ານກົດໝາຍທີ່ຈຳເປັນ ຍັງມີຈຳກັດ. ໃນປີ 2014, ເຈົ້າ
ໜ້າທີ່ໄດ້ລາຍງານວ່າ ມີການສືບສວນສອບສວນ 38 ຜູ້ຕ້ອງສົງໄສກະທຳຜິດການຄ້າມະນຸດ, 31 ຄົນ
ຖືກດຳເນີນຄະດີ ແລະ 21 ຄົນຖືກຕັດສິນເປັນຜູ້ກະທຳຜິດ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ຜູ້ຄ້າມະນຸດທີ່ມີ
ຄວາມຜິດ ໄດ້ຮັບໂທດຈຳຄູກ 5 ເຖິງ 15 ປີ ແລະ ປັບໄໝຕັ້ງແຕ່ 10 ເຖິງ 100 ລ້ານກີບ (\$1,250
to \$12,500). ລັດຖະບານ ໄດ້ນຳໃຊ້ຂໍ້ກຳນົດທາງອາຍາຕ່າງໆ ເພື່ອດຳເນີນຄະດີການຄ້າມະນຸດ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງຄະດີ; ບໍ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຍັງຢືນວ່າ ຄະດີທີ່ລາຍງານທັງໝົດ
ແມ່ນການກະທຳຜິດດ້ານການຄ້າມະນຸດ. ການດຳເນີນການໃນຂັ້ນສານ ຍັງຂາດການບັນທຶກລາຍ
ລະອຽດຢ່າງພຽງພໍ ແລະ ເຖິງວ່າໄດ້ມີການລິເລີ່ມປັບປຸງລະບົບກົດໝາຍຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ຂະແໜງຕຸລາ
ການຂອງລາວ ຍັງບໍ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ. ລັດຖະບານ ໄດ້ເພີ່ມບັນດາຂໍ້ກຳນົດກ່ຽວກັບວຽກ
ງານຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ເຂົ້າໃນຫຼັກສູດຝຶກອົບຮົມຂັ້ນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ຕໍາຫຼວດ ແລະ ເປັນຜູ້ນຳພາການຝຶກ

ອົບຮົມທີ່ໄດ້ຮັບທຶນຈາກຜູ້ໃຫ້ທຶນ ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຫຼາຍກວ່າ 300 ຄົນ. ລັດຖະບານ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ໄດ້ມີການຮ່ວມມືກັບລັດຖະບານຈີນ ແລະ ຫວຽດນາມ ໃນການສືບສວນສອບສວນ ເຊິ່ງນຳໄປສູ່ການສົ່ງຜູ້ຮ້າຍຂ້າມແດນ 1 ກໍລະນີ. ສາທາລະນະຊົນຍັງສືບຕໍ່ມີຄວາມລັງເລໃນການເຮັດວຽກກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍ ແລະ ການເອື້ອຍອີງໃສ່ການໄກ່ເກ່ຍນອກສານ ເປັນສິ່ງກົດຂວາງໃຫ້ລັດຖະບານບໍ່ສາມາດປະຕິບັດການສືບສວນສອບສວນຄະດີການຄ້າມະນຸດພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຂ້າມແດນ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບໄດ້. ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ຍັງແມ່ນບັນຫາທີ່ແຜ່ລາມຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນລາວ. ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ເຮັດວຽກກ່ຽວກັບການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນບາງຄົນໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອການຄ້າມະນຸດ ໂດຍການຮັບເງິນ ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກການເຂົ້າເມືອງ ຫຼື ຂົນສົ່ງເດັກຍິງໄປປະເທດໄທ. ລັດຖະບານ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ໄດ້ສືບສວນສອບສວນ ບາງຄະດີທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວເລກຈະແຈ້ງ ກ່ຽວກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ເຮັດເອກະສານເດີນທາງປອມ—ເຊິ່ງອາດຊ່ວຍການຄ້າມະນຸດ—ແຕ່ບໍ່ລາຍງານວ່າ ມີການດຳເນີນຄະດີ ຫຼື ເອົາຜິດເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ ໃນການຄ້າມະນຸດ ຫຼື ກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນປີດັ່ງກ່າວ.

ການປົກປ້ອງ

ລັດຖະບານ ບໍ່ມີຄວາມຄືບໜ້າ ໃນການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກສົ່ງຕົວກັບມາແຕ່ປະເທດອື່ນ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມໂດຍລວມໃນການປົກປ້ອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຍັງບໍ່ພຽງພໍ. ລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນໃນລະດັບປານກາງ ແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ທີ່ລະບຸຕົວໂດຍລັດທະບານໄທ ແລະ ສົ່ງຕົວກັບຄືນມາລາວ. ລັດຖະບານ ລາຍງານວ່າ ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ຜູ້ເຄາະຮ້າຍ 253 ຄົນໃນປີ 2014; ການຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວ ຄວນລວມມີ ການສະໜອງທີ່ພັກອາໄສ, ການໃຫ້ຄຳປຶກສາກົດໝາຍ, ບໍລິການສາທາລະນະສຸກ, ການສຶກສາ ຫຼື ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ລາວ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມລະບົບຂັ້ນຕອນການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ແລະ ລັດຖະບານ ບໍ່ໄດ້ສຳເລັດການ

ດັດແກ້ບັນຊີກວດກາການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ໃນບັນດາກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ທີ່ໄດ້ພັດທະນາກ່ອນໜ້າ ນີ້. ຜູ້ຖືກສົ່ງຕົວກັບຈາກປະເທດໄທ ບໍ່ໄດ້ຮັບການກວດກາຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ການຂາດຄວາມຮັບຮູ້ ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ປະຕິບັດງານແຖວໜ້າ ນຳໄປສູ່ການເຂົ້າໃຈຜິດລະຫວ່າງ ການຄ້າມະນຸດ ແລະ ການອົບ ພະຍົບແບບບໍ່ສະມັກໃຈ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຄາະຮ້າຍບາງຄົນບໍ່ໄດ້ຖືກລະບຸຕົວ.

ລັດຖະບານ ລາຍງານວ່າ ໄດ້ຈັດສັນ 150 ລ້ານກີບ (\$18,800) ເປັນງົບປະມານຂອງການບໍລິການສຳ ລັບຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍໃນປີ 2014 ແຕ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸລາຍລະອຽດວ່າງົບປະມານນີ້ເບີກຈ່າຍ ຫຼື ນຳໃຊ້ແນວໃດ. ລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ອີງໃສ່ບັນດາອົງການ NGOs ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນເກືອບທັງໝົດ ໃນການສະ ໜອງ ແລະ ໃຫ້ທຶນການບໍລິການສຳລັບຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ. ລັດຖະບານ ຮ່ວມມືກັບ ອົງການ NGO ທີ່ ໃນການດຳເນີນສູນພັກອາໄສຊົ່ວຄາວ ຢູ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ເຊິ່ງເປັນສະຖານທີ່ໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍພັກ ອາໄສຢູ່ໄລຍະຊົ່ວຄາວ ປະມານໜຶ່ງອາທິດ ແລະ ສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ ດຳເນີນສູນພັກອາໄສໄລຍະສັ້ນ ສຳລັບ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຖືກຂູດຮີດປະເພດຕ່າງໆ; ມີຜູ້ເຄາະຮ້າຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈຳນວນຈະແຈ້ງ ໄດ້ຮັບ ການບໍລິການ ຈາກສະຖານທີ່ເຫຼົ່ານີ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ລັດຖະບານ ໄດ້ສົ່ງຕໍ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈຳນວນ ຈະແຈ້ງ ໃຫ້ກັບສູນພັກອາໄສທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ຫຼື ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການທາງການແພດອື່ນໆ, ຮັບການ ບໍລິການໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມດ້ານວິຊາຊີບ. ໃນເດືອນກັນຍາ 2014, ລັດຖະບານ ໄດ້ເຊັນ ສັນຍາກັບລັດຖະບານຈີນ ເພື່ອຮ່ວມມືປົກປ້ອງ ແລະ ສົ່ງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການຄ້າມະນຸດກັບປະເທດ. ການຂາດແຄນການສະໜັບສະໜູນໄລຍະຍາວໃນ ລາວ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງໃນ ການກັບເຂົ້າໄປຄືນໃນຂະບວນການຄ້າມະນຸດ. ເຖິງວ່າມີຜູ້ຊາຍ ແລະ ເດັກຊາຍລາວ ມີຄວາມສ່ຽງໃນ ການຕົກເປັນເຫຍື່ອການຄ້າມະນຸດ, ແຕ່ການບໍລິການສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນມີໄວ້ໃຫ້ແຕ່ແມ່ຍິງ.

ບໍ່ມີການລາຍງານວ່າ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບການລະບຸຕົວ ຖືກລົງໂທດຈາກການກະທຳຜິດ ເຊິ່ງແມ່ນ ຜົນຈາກການຄ້າມະນຸດ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂັ້ນສູນກາງ ມີຄຳສັ່ງແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂັ້ນແຂວງຊາບວ່າ ພວກ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດປັບໄໝຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ຖືກລົງຕົວກັບຄືນປະເທດ ສຳລັບການລະເມີດກົດລະບຽບການ ເຂົ້າເມືອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການຂາດການກະກຽມການລະບຸຕົວຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ອາດນຳໄປສູ່ການ ປະຕິບັດກັບຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍທີ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸຕົວ ຄືດັ່ງເປັນຜູ້ລະເມີດກົດໝາຍ. ບັນດານັກກົດໝາຍ ບໍ່ໄດ້ຮັບ ການຝຶກອົບຮົມຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ຫຼາຍຄັ້ງບໍ່ໄດ້ຮັບການແຈ້ງສິດທິທາງດ້ານກົດ ໝາຍຂອງຕົນ. ລັດຖະບານ ລາຍງານວ່າ ໄດ້ຊຸກຍູ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ໃຫ້ຮ່ວມມືໃນຂະບວນການດຳເນີນ ທາງກົດໝາຍ ແລະ ສະຫະພັນແມ່ຍິງລາວ ໄດ້ພະຍາຍາມສ້າງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍ ມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ ກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນຂະບວນການຂອງສານ, ແຕ່ໂດຍລວມແມ່ນຂາດສິ່ງຈູງໃຈໃນການເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນ ການດຳເນີນກົດໝາຍ ເຊິ່ງແກ່ຍາວເວລາ ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍບາງຄົນ ເລືອກໃຊ້ການໄກ່ເກ່ຍແກ້ໄຂບັນຫາຢູ່ນອກສານ. ແຕກຕ່າງຈາກປີຜ່ານມາ, ບໍ່ມີການລາຍງານກ່ຽວກັບ ກໍລະນີ ຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍໄດ້ຮັບຊົດເຊີຍຄ່າເສຍຫາຍ ທີ່ສານຕັດສິນມອບໃຫ້. ລັດຖະບານ ບໍ່ໄດ້ສ້າງບັນດາ ທາງເລືອກດ້ານກົດໝາຍກ່ຽວກັບການເອົາຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍການຄ້າມະນຸດອອກຈາກປະເທດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າ ອາດປະເຊີນກັບການແກ້ແຄ້ນ ຫຼື ຄວາມລຳບາກ, ແຕ່ມີການລາຍງານວ່າ ລັດຖະບານຈະພິຈາລະນາທາງ ເລືອກດັ່ງກ່າວໄປຕາມກໍລະນີ.

ການປ້ອງກັນ

ລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມດ້ານການປ້ອງກັນໃນລະດັບປານກາງ, ໃນມື້ທີ່ລັດຖະບານ ໄດ້ກຳນົດ ການຕ້ານການຄ້າມະນຸດໃນເດືອນທັນວາ 2014, ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ໄດ້ກ່າວຖະແຫຼງການປູກຈິດສຳນຶກ ກ່ຽວກັບການຄ້າມະນຸດ ເຊິ່ງເຂົ້າເຖິງຫຼາຍກວ່າ 1,000 ຄົນ. ສີ່ສິ່ງພິມ, ໂທລະພາບ, ວິທະຍຸ ຂອງ ລັດຖະບານ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ສ້າງຈິດສຳນຶກການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ. ກະຊວງການຕ່າງປະເທດສືບຕໍ່ແຈກ

ຍາຍເອກະສານຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການຍ້າຍຖິ່ນຖານຢ່າງປອດໄພ ແລະ ຄວາມສ່ຽງຂອງການຄ້າມະນຸດ ໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນລາວທີ່ຍື່ນສະໝັກຂໍເຮັດໜັງສືຜ່ານແດນ. ເຖິງວ່າລັດຖະບານ ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງແຜນປະຕິບັດງານແຫ່ງຊາດຂອງຕົນ ແຕ່ມີລາຍງານວ່າ ຍັງບໍ່ເຫັນໝາກຜົນຫຍັງທີ່ພົ້ນເດັ່ນຈາກກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້. ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ ລາຍງານວ່າ ມີແຫຼ່ງຂໍ້ມູນສືບສວນສອບສວນຈາກໜ່ວຍງານບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍສາກົນ ລາຍງານວ່າມີນັກທ່ອງທ່ຽວປະເວນີເດັກ 7 ຄົນໄດ້ເຂົ້າມາໃນປະເທດ ແຕ່ບໍ່ຖືກຈັບ ຫຼື ບໍ່ມີການລາຍງານວ່າມີການດຳເນີນຄະດີ ເພື່ອບັງຄັບໃຊ້ໂທດອາຍາວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວປະເວນີເດັກ. ລັດຖະບານ ບໍ່ໄດ້ສະໜອງການຝຶກອົບຮົມ ຫຼື ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການຕ້ານການຄ້າມະນຸດ ໃຫ້ກັບພະນັກງານການທູດຂອງຕົນ. ລັດຖະບານ ບໍ່ໄດ້ນຳໃຊ້ມາດຕະການທີ່ສັງເກດເຫັນໄດ້ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຕ້ອງການຕໍ່ກັບການຂຸດຮີດແຮງງານ ຫຼື ການຄ້າປະເວນີ.